

ges langs med den yderste havvendte lavvandslinie, og den rette basislinie skal uden hensyn til efterfølgende tilbagetrækning af lavvandslinien forblive gældende, indtil den ændres af kyststaten i overensstemmelse med denne konvention.

3. Rette basislinier må ikke trækkes på en sådan måde, at de kendeligt afviger fra kystens almindelige retning, og de havområder, der ligger inden for linierne, skal være tilstrækkelig nært knyttet til landområdet for at være undergivet reglerne for indre farvande.

4. Rette basislinier må ikke trækkes til og fra skær eller grunde, der kun er tørre ved lavvande, medmindre der på disse er bygget fyrtårne eller lignende installationer, der til stadighed ligger over havoverfladen, eller hvor der er tale om tilfælde, hvor sådanne rette basislinier har vundet almindelig international anerkendelse.

5. Når metoden med rette basislinier finder anvendelse i henhold til stk. 1, kan der ved fastsættelsen af de enkelte basislinier tages hensyn til økonomiske interesser, der er særegne for det pågældende område, og hvis tilstedeværelse og betydning klart fremgår af lang tids sædvane.

6. En stat er ikke berettiget til at anvende metoden med rette basislinier på en sådan måde, at en anden stats søterritorium derved afskæres fra det åbne hav eller fra en eksklusiv økonomisk zone.

Artikel 8

Indre farvande

1. Med forbehold af bestemmelserne i kapitel IV udgør farvandene på den landvendte side af søterritoriets basislinie en del af statens indre farvande.

2. Hvor fastsættelsen af en ret basislinie i overensstemmelse med artikel 7 medfører, at områder, der ikke tidligere blev betragtet som indre farvande, afgrænses som sådanne, skal der i disse farvande bestå en ret til uskadelig passage, som foreskrevet i denne konvention.

Artikel 9

Flodmundinger

Hvis en flod løber direkte ud i havet, er basislinien en ret linie trukket tværs flodmundingen mellem punkter på breddernes lavvandslinie.

Artikel 10

Bugter

1. Denne artikel vedrører alene bugter, hvis kyster tilhører en enkelt stat.

2. I denne konvention forstås ved en bugt en tydelig indskæring, der er så dyb i forhold til bredden ved munden, at dens farvand er omsluttet af land, og at den udgør mere end blot en krumning af kysten. En indskæring anses dog ikke for en bugt, medmindre dens areal er lige så stor som, eller større end, arealet af den halvcirkel, hvis diameter er en linie trukket tværs over indskæringens munding.

3. Ved opmåling udgør en indskærings areal det område, der ligger mellem lavvandsmærket langs indskæringens kyst og en linie trukket til lavvandsmærket ved indskæringens naturlige munding. Hvor en indskæring på grund af forekomsten af øer har mere end én munding, skal halvcirkelns diameter være lig med den samlede længde af linierne tværs over de enkelte munding. Øer beliggende inde i en indskæring skal medregnes, som om de udgjorde en del af indskæringens vandområde.

4. Hvis afstanden mellem lavvandsmærkerne ved en bugts naturlige munding ikke overstiger 24 sømil, kan en afskæringslinie trækkes mellem disse to lavvandsmærker, og det derved indesluttede farvand vil være at anse som indre farvand.

5. Hvor afstanden mellem lavvandsmærkerne ved en bugts naturlige munding overstiger 24 sømil, skal en ret basislinie på 24 sømil trækkes inde i bugten på en sådan måde, at den omslutter et så stort vandområde, som det er muligt, med en linie af denne længde.

6. Foranstående bestemmelser finder ikke anvendelse på såkaldte »historiske« bugter, og ej heller, hvor rette basislinier anvendes i overensstemmelse med artikel 7.

Artikel 11

Havne

Ved afgrænsningen af søterritoriet anses de yderste faste havneinstallationer, der udgør en integrerende del af et havneanlæg, som en del af kysten. Off-shore installationer og kunstige øer anses ikke som faste havneinstallationer.